

til regjeringen i anledning av uniformsforbudet.

N. S. har ikke trosset forbudet. Men partiet hevder, at det må være forskjell på revolusjonære og nasjonale organisasjoner.

Er det skjorten, det kommer an på, eller det sindelag, den representerer?

Nasjonal Samling har oversendt regjeringen følgende skrivelse:

Til Kongen!

1. Den 10. mars d. å. har Arbeidernes Ungdomsfylking (A. U. F.) skrevet til regjeringen således:

„Da stortinget ifjor besluttet å innføre uniformsforbud for politiske organisasjoner, besluttet Arbeidernes Ungdomsfylking å ta loven til etterretning og på sine egne lag å respektere den. Denne beslutning blev fattet under uttrykkelig forutsetning av at forbudet også blev respektert av de øvrige politiske organisasjoner.

Det viser sig imidlertid at det fra borgerlige og fascistiske organisasjoners side settes alt inn på å trosse forbudet. Således har Fedrelandslaget tatt sine uniformer i bruk, samtidig som Nasjonal Samling har skaffet sig uniformer. Under disse omstendigheter finner vi at uniformsforbudet er helt illusorisk og uten noen verd.

Vi finner derfor heller ikke lenger å ville respektere forbudet.

Hvis derfor regjeringen ikke innen utgangen av mars måned har sørget for at Fedrelandslaget og Nasjonal Samling har forpliktet sig til å respektere loven, vil Arbeidernes Ungdomsfylking påby sine medlemmer og lag å innføre A. U. F.'s blåskjorter på ny.

Skrivelsen som er undertegnet av centralstyret for A. U. F. ved Arnfin Vik, er blitt offentliggjort bl. a. i Arbeiderbladet for 12. ds.

NASJONAL SAMLING TROSSER IKKE UNIFORMSFORBUDET.

Istedenfor straks å gripe inn overfor denne åpenlyse tilskyndelse til iverksettelse av en straffbar handling, jfr. strl. paragraf 140, har Justisdepartementet omgående satt igang en aksjon mot N. S., dels ved å begjære etterforskning mot vår avdeling i Stavanger, og dels ved den 15. ds. å tilskrive vårt hovedkontor med forespørsel om de av departementets nevnte kilde gitte opplysninger medfører riktighet. Bortsett fra at den påstand som danner utgangspunktet for A. U. F.'s henvendelse, nemlig at bl. a. Nasjonal Samling trosser uniformsforbudet, er uriktig, så er dette skritt fra Justisdepartementets side så meget mere gjendommelig som det hittil har vært sett gjennom fingre med at A. U. F.'s medlemmer, tvertom hvad der påstås i skrivelsen, temmelig åpenlyst har overtrådt uniformsforbudet ved flere anledninger, bl. a. under valgkampen i høst.

Justisdepartementets henvendelse til oss er foranlediget av A. U. F.'s henvendelse til regjeringen. Under henvisning til grunnlovens paragraf 3, finner vi det imidlertid riktigst at vårt svar rettes ikke til regjeringen, men til Kongen. Det er så meget større grunn hertil som denne sak i virkeligheten berører grunnleggende spørsmål om rettsordenens håndhevelse i dette land. Disse er, således som vi nedenfor skal gjøre rede for, gjennom en årrekke forsmått av Justisdepartementet, hvem opsynet med „lovenes overholdelse, opsynet med rettspleien og politivesenet i almindelighet“ påligger ifølge kongelig kunnngjørelse av 17. novbr. 1818, på en måte som har virket direkte landskadelig. Det er derfor efter vår

mening nu regjeringens plikt å gripe inn, medmindre den vil utsette sig for ansvar i henhold til ansvarlighetsloven.

JUSTISDEPARTEMENTET SER PÅ SKJORTEN, MEN IKKE PÅ DET SINNELAG, DEN MANIFESTERER.

2. Når justisdepartementet efter anmodning fra den revolusjonære A. U. F. går til angrep på en nasjonal bevegelse som N. S., er det for såvidt i full harmoni med den utglidning som alt lenge har pågått, en utglidning som kan karakteriseres ved at der vises revolusjonære og samfundsdeleggende retninger en engstelig hensyntagen, mens der med iver gripes inn overfor nasjonale samfundsbevarende bevegelser. Denne besynderlige „objektive“ innstilling har sin rot i en rent formel bedømmelse av retten, som så og si ser på skjorten, men ikke på det sinnelag den manifesterer, og som gir sig utslag i en misforstått sidestilling av de revolusjonære bevegelser som vil omstyrte stat og samfund, og de nasjonale som på lovens grunn vil verne og styrke vårt kultur- og rettssamfund.

A.U.F. er som bekjent et ledd av Det norske arbeiderpartis organisasjon, og har til oppgave å fremme den marxistiske bevegelse blandt ungdommen med særlig henblikk på forsvarshilistisk arbeid. Det ledes av et utvalg på fire medlemmer, hvorav 2 velges av Arbeiderpartiets centralstyret og 2 av fylkingens centralstyret. A.U.F. er således en planmessig utbygget kamporganisasjon i den revolusjonære bevegelse i Norge, den har omkring 14.000 medlemmer, og det er den almindelige mening at den representerer den mest radikale fløy innen arbeiderbevegelsen.

Henvendelsen fra det revolusjonære A.U.F. tilskiker i overensstemmelse hermed å forlede Justisdepartementet til å svekke de nasjonale motorganisasjoner for at de revolusjonære planer desto lettere kan gjennomføres. Sttøtet av den borgerlige stats organer lykkes det på denne måte for den marxistiske bevegelse å bane vei for sine revolusjonære mål.

STRIDER DET MOT GOD TONE Å TALE HØYT OM DEN REVOLUSJONÆRE FARE?

3. Det har lenge innenfor de borgerlige partier og ikke minst innenfor det nuværende regjeringsparti, vært ansett som stridende mot god politisk tone å tale høyt om den revolusjonære fare i vårt land. De borgerlige partier har nærmest kurtisert ledelsen for de revolusjonære partier. Og myndighetene har i samnhøve hermed latt den revolusjonære bevegelse utvikle sig uhindret utenfor alle lovligheters grenser, mens en energisk politikk itide på dette område hadde kunnet brutt den før dens fulle utfoldelse, og mens det ennå var forholdsvis lett. Ved denne undfallende holdning har man håpet å kunne slippe undv det nødvendige, men ubehagelige oppgjør med de revolusjonære krefter. Men en sådan undfallenhet eller misforstått toleranse og liberalitet har ingen hjemmel hverken i lov eller politiske hensyn. At denne taktikk heller ikke fører frem, bevises best av den politiske situasjon som vårt land nu befinner sig i, hvorunder Regjeringen med full

klarhet ser farer ved en revolusjonær regjering, og lengst mulig og med full rett søker å undgå dette. Desto mere inkonsekvent er det derfor da når Justisdepartementet nu beredvillig stiller sig til disposisjon for et angrep på de nasjonale krefter som Regjeringen kanskje om ikke lenge kan få bruk for. Det nytter ikke lenger å klynge sig til den illusjon at det marxistiske undergravningsarbeid skal øbbe ut av sig selv. Den revolusjonære bevegelse er en fanatisk trosbevegelse som opmuntres og understøttes av det gigantiske russiske eksperiment, og som, slik som forholdene har utviklet sig i vårt land, med en naturlovs nødvendige konsekvens må føre til en katastrofe, hvis det ikke gripes inn mot det. Men myndighetene ventet med det til det blev vanskelig. Og da det blev vanskelig, utsatte de det videre, inntil det som nu er blitt farlig, og snart kanskje umulig uten en katastrofe.

UTGLIDNINGEN.

4. For å påvise den utglidning som har funnet sted på dette område uten at Justisdepartementet har løftet en hånd for å stanse den, skal vi ganske kort resumere den revolusjonære utvikling her i landet, som den planmessig har pågått siden 1918.

8. Under den usikkerhet som oppstår i vårt land som følge av våre myndigheters holdning til disse spørsmål, er det ganske naturlig at de krefter i samfundet som tør se faren i øinene, organiserer sig. Det er hver nordmanns plikt å lyde sitt lands rettsorden. Men det er også hans rett å håndheve den. Hvis statens embedsmenn ikke gjør sin plikt fremkaller de en situasjon som kan utvikle sig til at innbyggerne selv vil opføre til forsvar for rettsordenen. Og hvis myndighetene da sidestiller dem som vil forsvare forfatningen med dem som åpenlyst erklærer å ville bryte den ned, har en slik holdning ingen støtte i vår rettsorden og i sakens natur. De lovlige innbyggere som har plikt til om nødvendig å forsvare landet utad, har selvsagt også rett til å forsvare landets rettsorden.

Det skulde forøvrig ligge nær å tro, at selv de borgerlige partier i hvis hender justisforvaltningen under hele denne nedgangsperiode har ligget, vilde være glade til at nasjonale organisasjoner som selv intet ansvar har for utglidningen, vilde ofre sig for å hjelpe til med å holde orden mot den overveldende fare som de revolusjonære organisasjoner representerer i vårt land idag. Statens maktorganer er i den grad forsømt at det er mere enn tvilsomt om staten alene vil makte å holde orden, hvis det kommer til prøven. På samme måte som regjeringen i Østerrike ikke vilde klart å slå ned det marxistiske oprør uten bistand fra hjemmevernene, vil ikke de norske myndigheter klare det, hvis de ikke har aktiv støtte i en nasjonalsinn del av befolkningen. I et så vidstrakt land som vårt kan rettsordens opprettholdelse ikke effektivt skje bare ved hjelp av politikontabler og soldater, særlig når deres organisasjon er så utilfredsstillende som hos os. Befolkningen må selv hjelpe til, men skal det skje på nogen effektiv måte må hjelpen på forhånd forberedes moralsk og organisatorisk, og det er et av de nasjonale bevegelsers mål.

Justisdepartementets aksjon mot dem foranlediget av den revolusjonære A. U. F. vil derfor i virkeligheten bevirke at vårt folk vil stå uten den nødvendige beskyttelse når der i sin tid blir gjort forsøk på å gjennomføre de omvæltlingsplaner som så lenge har vært på tale.

9. Hvad spesielt N.S.'s forhold til uniformsloven angår, vil vi først peke på at det til tross for loven, ennå er tillatt enhver nordmann å eie en skjorte av hvilken som helst farge og fason. Først hvis skjorten utpeker bærerens tilhenger av en politisk organisasjon og hvis skjorten dessuten bæres offentlig på en slik måte at dette skjer, kan der være tale om lovovertrædelse. N. S. har, i motsetning til hvad A. U. F.-medlemmer har gjort, innrettet sig heretter, og overtrædelse er ikke ledelsen bekjent med. Forøvrig er det ikke vår, men i tilfelle justisdepartementets og myndighetenes sak å påvise overtrædelser, jfr. straffeprosesslovenes paragraf 177.

UNIFORMSFORBUDET RAMMER IKKE ARBEIDERDRETTENS RØDE GENSERE.

I denne forbindelse vil vi peke på at uniformsloven som følge av justisminister Sundes svar til arbeiderpartirepresentanten Haavardstads spørsmål, ikke rammer den uniformering som faktisk skjer innenfor arbeidernes idrettsforbund (A. I. F.) hvis røde gensere man ser stadig hyppigere. I betraktning av at A. I. F. etter beslutning av 1923 skal „være den bevegelse som utdanner de sterke kadre arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennemsyret av uforsonlig hat til borgerskapet" er denne inkonsekvens i uniformsforbudet uforståelig, selv om den er karakteristisk for hele den nuværende stilling.

Uniformsloven virker under disse omstendigheter, og praktisert som justisdepartementets henvendelse viser, som en lov som i første rekke rammer de nasjonale bevegelse. Dette er så meget mer tungveiende, som vi også ellers ikke får den støtte fra rettsordens håndhevere som vi skulde ha krav på. Våre medlemmer overfalles, og våre møter forstyrres etter direkte og offentlige opfordringer fra de revolusjonæres side, uten at der hittil nogensinne er grepet inn mot anstifterne av disse åpenlyse rettsbrudd. Senest i forrige uke (den 13. ds.) blev et av våre møter i Oslo etter kommunistenes foranledning forstyrret ved store optøier. Oss bekjent har der likesålit denne gang som tidligere vært skredet inn mot lederne eller mot ferherligelse av optøiene i arbeiderpressen, tiltross for klare lovbestemmelser i Strl. § 136 jfr. § 140. Likeledes blev søndag 18. ds. N. S.'s møte i Søndre Land på en ytterst brutal og graverende måte hindret og forstyrret av planmes-

sig mobiliserte og sammendragne kommunister i et antall av ca. 400 mann under ledelse av arbeiderpartiets lokale representant, til og med en offentlig funksjonær. De tilstedeværende myndigheter foretok intet for å hindre denne rettskrenkelse, som vakte den lovlige befolkningens sterkeste indignasjon.

Under disse omstendigheter henvises vi også her til den nødvergerett som vi har, og som vi akter å bruke.

10. Som forholdene ligger an i vårt land for tiden venter vi oss ikke nogen støtte for vår bevegelse av landets myndigheter eller nogen forståelse for de synsmåter som vi foran har gitt uttrykk for. Tidene og forholdene kan imidlertid forandres. Den tid vil komme da folket i vårt land vil kreve regnskap av dem hvis plikt det var å hevde de grunnleggende prinsipper som vårt samfund er bygget på.

Vi for vår del har under henvisning til Stortingets beslutning av 30. juni 1932 funnet det å være vår plikt å henlede den utøvende maktts oppmerksomhet på de forannevnte forhold.

Gjenpart av denne skrivelse er sendt statsministeren og justisdepartementet.

I ærbødighet
Vidkun Quisling.

På landsmøtet dette år vant som bekjent den revolusjonære Tramølske fløy, som var i mindretall i landsstyret, sin første seier. Følgen var partiets overgang til en klar revolusjonær linje. Seiren var temmelig knepen. Men det blev fra Justisdepartementets side intet gjort for å stoppe den utglidning som hermed begynte, eller for å støtte op under de ganske sterke motkrefter innenfor partiet som fantes. Følgen var at den revolusjonære retning stadig øket sin innflytelse. I mars 1921 anerkjentes Moskvaesene, som gjorde partiet til en seksjon av den kommunistiske internasjonale i Moskva med et program som i enhver henseende var stridende mot norsk lov og forfatning.

Riktignok blev så i 1923 fattet en beslutning som ledet til at Moskva ekskluderte partiet, men meget mot dettes vilje. Eksklusjonen var også mer form enn realitet. Landsmøtet vedtok etter bruddet en uttalelse rettet til Moskva, hvorefter partiet „i full og ubrytelig solidaritet står sammen med de revolusjonære arbeiderpartier i alle land, og at det fremdeles som hittil i alle sine handlinger vil følge de kommunistiske prinsipper og retninger”.

Efter den forbigående splittelse lyktes det den Tramølske fraksjon i 1927 å forene kreftene i det reorganiserte norske arbeiderparti, og dettes innstilling fikk et tydelig og klart uttrykk i partiets prinsipielle program av 1930. Fremdeles blev det fra justisdepartementets side intet gjort for å stanse utglidningen, til tross for at samtlige borgerlige partier, også det nu sittende regjeringsparti, førte valgkampen i 1930 som en kamp mot den revolusjonære fare. Da kampen vel var vunnet, blev løftene til vælgerne ikke innfridd.

Denne arbeiderbevegelsens utvikling i revolusjonær retning er blitt underbygget på en rekke andre områder, ved at kooperasjonen og fagorganisasjonen er blitt politiske organisasjoner, ved utbyggingen av arbeideridretten, og ungdomsfylkingen, uten at justisdepartementet noen gang har funnet grunn til å gripe inn eller engang å klarlegge saken. Dette er så meget mere påfallende, som departementet ikke bare har en generell plikt hertil i henhold til sin stilling som administrativ overinstans på rettshåndhevelsens område, men også en spesiell plikt i henhold til hvad der påligger det ifølge stortingsvalgloven av 17. desember 1920 pragraf 11.

HVAD STORTINGETS SPESIALKOMITE HAR KLARLAGT.

5. Intet er imidlertid blitt gjort fra justisdepartementets side. Det er forøvrigt betegnende at det var forsvarsministeren og ikke justisministeren som den 7. april 1932 i stortinget måtte påpeke faren ved den utglidning som pågikk. Denne aksjon ledet som bekjent til at det hele forhold blev undersøkt av en av stortinget nedsatt spesialkomite hvorved en rekke kjensgjerninger blev klarlagt som var av høist gravevende art for hele den revolusjonære bevegelse.

Det blev således bevisst, at kommunistpartiet er gått i en fremmed stor-makts tjeneste og finansieres av denne, og at også arbeiderpartiet er et revolusjonært parti som ikke hadde avbrutt all forbindelse med Russland og hadde fått støtte derfra. Det blev videre bevisst at fagorganisasjonen var blitt en politisk organisasjon tilknyttet arbeiderpartiet.

Stortinget besluttet sig den 30. juni 1932 med stort flertall til hvad der av komiteen var godkjent og påla regjeringen spesielt å ha sin oppmerksomhet henvendt på de hithørende forhold.

Man skulde jo da ha trodd, at justisdepartementet, om ikke før, så ved næste store korsvei, valget 1933, vilde ha grepet inn, men så skjedde ikke. Tvertom fikk de revolusjonære partier, selv kommunistpartiet, hvis stilling er direkte i strid med grunnlovens paragraf 53, uhindret delta i valgkampen med den følge at stortinget under henvisning til justisdepartementets passivitet fant å måtte erklære de revolusjonære representanters fullmakter som værende i „formell” orden. Likeledes har der ikke overfor de politiske fagorganisasjoner vært gjort noe. De får fortsatt igangsette sine politiske arbeidskampe, deres representanter opnevnes som medlemmer av statens arbeidsrett og nylig av den av regjeringen nedsatte „foreningskommisjon”.

På alle områder saboteres stortingets beslutning av 30. juni 1932

DE REVOLUSJONÆRE ORDENSVERN BLIR LIKESTILLET MED SAMFUNDSVERNEN.

6. Den utglidning som alt dette er beviser på, og som i første rekke kan tilbakeføres til den formelle bedømmelse av vår rettsorden som foran er omtalt, har også gitt sig andre utslag. I første rekke kan nevnes den sidestilling av de revolusjonære ordensvern og samfundsvernet som har fått et tydelig uttrykk i høyesterettsdom i Rt. 1933 side 609, særlig dommer Hazeland's votum, og senere i riksadvokatens holdning til samfundsvernet. Samfundsvernet, en sammenslutning av lojale borgere til støtte for de lovlige myndigheter, forlanges oppløst. Arbeidervernet derimot, som ved dom

er bestemt oppløst, og som er en oplagt militært organisert oprørsorganisasjon, fortsetter sin virksomhet. Statspolitiets uklare stilling er noget av det samme. Likeledes nedbrytningen av vårt forsvar som fikk sitt beste uttrykk i justisdepartementets og riksadvokatens holdning i Kullmann-saken.

7. Den såkalte uniformsforbudslov av 6. juli 1933 som denne sak egentlig gjelder, er et klart utslag av den samme mentalitet. Denne lovs hele tankegang strider mot grunnlovens ånd og prinsipper, som tillater enhver form for organisasjon som har et lovlig formål. Så lenge partier med illegale formål uniformerte sig, løftet justisdepartementet ikke en finger, men ikke før grep en nasjonal organisasjon (Fedrelandslaget) til den naturlige motforholdsregel før departementet fant å måtte gripe inn, på samme måte som departementet nu efter henstilling fra den revolusjonære A. U. F. med særlig energi håndhever loven overfor de nasjonale organisasjoner.

N. S. vil derfor indignert protestere mot at det departement som rettshåndhevelsen påligger, efter anvisning fra A. U. F. uberettiget paralleliserer så forskjellige bevegelse og vi vil av alle krefter slå til lyd for at det må gjøres slutt på at revolusjonære organisasjoner i ly av en slik rettsopfatning får fri anledning til å undergrave stat og samfund.

DET MÅ VÆRE FORSKJELL PÅ REVOLUSJONÆRE OG NASJONALE ORGANISASJONER.

Utviklingen i Norge går i nøaktig samme bane som i andre land blandt annet fordi de revolusjonære krefter ledes efter internasjonalt fastslåtte prinsipper. Den marxistiske bevegelses samfundsomveltende og forbryterke karakter er forlengst blitt klar for verden. Og efter at det er skjedd, er det intet land som har tolerert sådanne forbryterske anslag og undlatt å hevde statens autoritet i den grad som Norge. De land som er kommet lenger enn oss har av bitre erfaringer lært at der er forskjell på revolusjonære og nasjonale organisasjoner. Justisdepartementet påpeker selv dette i Ot. prop. 89 1933 side 2, når det nevner at man i Finland siden 1929 har forbrudt uniformer som markerer en fiendtlig stemning overfor den lovlige forfatning. Det burde ikke være nødvendig for vårt land å gå gjennom tilsvarende bitre indre kamper for å kunne høste den samme lærdom.